

illust : Sinvia story : jamie

誠と星龍 の物語

มาโกโตะ โตะ
เซย์ริว
โนะ โมโนกาตาริ

Chapter 1

ศาลเทพมังกรสีเงิน

ลึกเข้าไปในป่าของหมู่บ้านชนบทกลางหุบเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งแม้จะอยู่ห่างไกล ทว่าอุดมไปด้วยความสมบูรณ์ทางธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นภูเขา ป่าไม้ แม่น้ำ ลำธาร หรือแม้กระทั่งบ่อน้ำร้อน หมู่บ้านแห่งนี้มีศาลเจ้าที่ชาวบ้านเคารพสักการบูชามาแต่ช้านานดังเช่นหมู่บ้านทั่วไปในประเทศญี่ปุ่น สัญลักษณ์มังกรสีเงินในศาลเจ้าทำให้ชาวบ้านเชื่อกันว่าผู้ปกปักรักษาผืนป่าและหมู่บ้านแห่งนี้คือเทพมังกร

หลายยุคสมัยที่ผ่านมาอันมีภัยพิบัติเกิดขึ้นจนคนในหมู่บ้านล้มตายและหายสาบสูญกันไปมากมาย ครอบครัวเก่าแก่ซึ่งเป็นที่เลื่อมใสประจำหมู่บ้านสองถึงสามครอบครัวจึงร่วมกันสร้างศาลเจ้าขึ้นเพื่อเป็นแหล่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจให้แก่ผู้คนในท้องถิ่น อีกทั้งครอบครัวเหล่านั้นก็ได้รับความไว้วางใจให้เป็นผู้ดูแลศาลเจ้าสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น แม้ไม่มีใครรู้ว่าสัญลักษณ์มังกรสีเงินนั้นมาปรากฏอยู่ในศาลเจ้าได้อย่างไรและตั้งแต่เมื่อใด ทว่าทุกคนก็เชื่อกันว่าสรวง

สวรค์ได้ดลบันดาลให้เทพมังกรลงมาปกป้องคุ้มครองพวกเขา และยึดมั่นถือมั่นกับการดูแลรักษาศาลเจ้าแห่งนี้ตลอดมา

เซย์ริวเป็นเทพมังกรสีเงิน ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้มาอยู่
ดูแลที่นี่ในช่วงแรกทุกอย่างเป็นไปได้เป็นอย่างดี เขาทำหน้าที่ได้
อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเป็นเวลายาวนาน อย่างไรก็ดี ด้วยความที่
ยังเป็นเทพมังกรหนุ่ม เซย์ริวจึงไม่ค่อยสงบเสงี่ยมในแบบของเทพผู้
มีหน้าที่ปกป้องรักษา เขามักเพลิดเพลินเวลาพวกชาวบ้านนำเครื่อง
สักการะมาให้ที่ศาลเจ้า และรื่นเริงทุกครั้งที่มีการจัดมัตสึริ¹ เขาสนุก
เป็นพิเศษเวลานั่งมองหมู่บ้านจากยอดไม้ต้นที่สูงที่สุด แล้วเสกให้
ฝนตกลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยระหว่างมีงานออกร้าน แถมยังชอบ
แอบเป่าควีนเย็น ๆ ใส่ชาวบ้านผู้ใหญ่ที่มาดักน้ำในลำธารบริเวณติด
กับศาลเจ้าของเขา จนชาวบ้านตกอกตกใจและล้อกันว่าท่านเทพ
มังกรหวงลำธารแถบนั้น แต่สิ่งที่เขาโปรดปรานที่สุดคือการแปลง
กายเป็นมนุษย์วัยเด็กไปเล่นกับบรรดามนุษย์เด็ก ๆ ที่เข้ามาวิ่งเล่น
ในป่าและแถวริมลำธารใกล้ศาลเจ้า เซย์ริวซุกซนเสียจนโดนเหล่า
เทพมังกรอาวุโสตำหนิอยู่บ่อย ๆ แม้การเล่นสนุกของเขาจะไม่ได้
ก่อให้เกิดความเสียหายอะไรก็ตามที

¹ มัตสึริ (まつり; Matsuri) คือเทศกาลท้องถิ่นของญี่ปุ่นที่มีคนในชุมชนนั้น ๆ มา
ร่วมเฉลิมฉลองกัน อาจเป็นการฉลองเพื่อสักการะเทพเจ้า อาจมีการแห่ศาลเจ้า
ฉลองฤดูกาล และความเชื่ออื่น ๆ แล้วแต่ภูมิภาค มียะไต (แผงลอยขายอาหาร)
การละเล่น ดนตรี ขบวนแห่ เกมต่าง ๆ ดอกไม้ไฟ และอื่น ๆ เทศกาลนี้อาจเป็น
เพียงเทศกาลปิดในชุมชนหรือเป็นเทศกาลเปิดที่ให้นักท่องเที่ยวและบุคคลอื่นเข้า
ร่วมได้

อยู่มาวันหนึ่ง เซียร์วหยอกมนุษย์จนถูกเรียกให้ขึ้นไปพบเทพมังกรอาดูโลอีกครั้งเพื่อรับคำตำหนิตามเคย แต่ถึงจะถูกดุก็ครั้ง เขาก็ยังคิดเสมอว่าการเล่นกับมนุษย์นั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร และเขาก็ยังอยากเล่นกับมนุษย์เหมือนเดิมอยู่ดี เมื่อโดนอบรมเสร็จเซียร์วก็มุ่งหน้าลงไปยังศาลเจ้าของเขาตามเดิม แต่พอเข้าสู่บรรยากาศของมวลมนุษย์ เขาก็สัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างที่แผ่ออกมาจากป่าที่เขาปกปักรักษา เซียร์วรู้สึกไม่ดีจึงรีบรุดไปยังที่มาของพลังงานนั้นให้เร็วขึ้น จนเห็นชาวบ้านหลายคนมุงอยู่บริเวณลำธารใกล้ศาลเจ้า และแล้วภาพที่ปรากฏก็ทำให้เทพมังกรหนุ่มเบิกตากว้าง ร่วงเล็กน้อย เด็กน้อยวัยห้าขวบคนหนึ่งถูกวางบนพื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ร่วงนั้นเปียกชุ่ม ชีตขาว และไม่ไหวติง หญิงคนหนึ่งกอดร่างเล็กๆ นั้น แล้วร้องไห้ปานใจจะขาด เด็กๆ และชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็ร้องไห้อย่างเศร้าโศกเช่นกัน เมื่อเห็นหน้าชัดๆ เซียร์วก็จำได้ทันทีว่ามนุษย์เด็กคนนั้นคือหนึ่งในกลุ่มของเด็กชนประจำหมู่บ้านที่เขาแปลงกายลงมาเล่นด้วยหลายต่อหลายครั้ง

มนุษย์เด็กผู้นี้ชื่ออะไรกันนะ ทำไมเขาถึงจำไม่ได้ มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมมนุษย์เด็กคนนี้ถึงร่างกายแข็งทื่อและไร้ชีวิตเช่นนั้น...

หลังจากวันนั้นทั่วทั้งป่าและหมู่บ้านก็ถูกปกคลุมไปด้วยบรรยากาศแห่งความโศกเศร้า ป่าไม่เคยเงียบแบบนี้มาก่อน แม้จะยังมีชาวบ้านมาวางเครื่องสักการบูชาที่ศาลเจ้าตามปกติ ทว่าไร้แววของความมีชีวิตชีวา ไม่มีมนุษย์เด็กตัวเล็กๆ มาวิ่งชนอีกต่อไป จิตใจของเซียร์ววนเวียนอยู่กับความรู้สึกผิดเป็นระยะเวลายาวนาน เขาไม่เคยลืมมัน เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เขาโทษตัวเอง หากเขาไม่ได้

หยอกมนุษย์เล่น ก็ไม่ต้องถูกเรียกขึ้นไปพบเทพมังกรอาวูโส ตอนนั้นเขาก็จะอยู่ในป่าและอาจสามารถช่วยมนุษย์เด็กผู้นั้นได้ แม้เหล่าเทพมังกรอาวูโสจะบอกว่ามันเป็นชะตาที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ทว่าเซียวริวก็ไม่เคยหยุดตำหนิตัวเอง และตัดสินใจว่าเขาจะดำรงอยู่ ณ ที่แห่งนี้ ในฐานะเทพมังกรผู้ปกป้องรักษาป่าเขา ผืนน้ำ และหมู่บ้าน แบบสงบเสงี่ยมอย่างที่ควรจะเป็น จะไม่หยอกล้อเล่นกับมนุษย์อีกแล้ว นับแต่นั้นมาเซียวริวจึงกลายเป็นเทพมังกรผู้เคร่งขรึมสงบนิ่ง และดูเศร้าหมองเสมอ เพราะปมเหตุที่ฝังอยู่ในใจนี้

วันเวลาผ่านมายาวนานหลายช่วงอายุคน ผู้คนต่างยังคง เล่าขานถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นต่อๆ กันไปอีกหลายยุคสมัย จนทำให้เรื่องเล่าปากต่อปากแปรเปลี่ยนไปต่างๆ นานา ช่วงแรกๆ ก็เล่ากันตามพื้นฐานของความเป็นจริง เช่นว่าเด็กน้อยลื่นล้มศีรษะฟาดจนหมดสติและตกน้ำจึงจมน้ำตาย บางเรื่องก็ว่าช่วงนั้นน้ำเย็นจัดเพราะเป็นกลางฤดูหนาว เด็กน้อยลงเล่นน้ำแล้วเกิดภาวะตัวเย็นเกิน² จนหัวใจหยุดเต้นเฉียบพลัน และสิ้นชีวิตลงเพราะความเหน็บหนาวรึมลำธารนั่นเอง และอื่นๆ อีกมากมาย แต่เรื่องที่ถูกลำเลียดกันจนกลายเป็นตำนานเมืองไปนั้น คือเทพมังกรมาเอาชีวิตเด็กน้อยผู้นั้นไป เพราะเข้าใจว่าถูกส่งมาให้เป็นเครื่องบรรณาการ

² ภาวะตัวเย็นเกิน (Hypothermia) คือภาวะที่ร่างกายสูญเสียความร้อนอย่างรวดเร็วจนมีอุณหภูมิต่ำกว่า 35 องศาเซลเซียส เกิดจากการสัมผัสกับความหนาวเย็น ภาวะนั้นมักเกิดขึ้นอย่างเฉียบพลัน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อระบบการทำงานต่างๆ ในร่างกาย หากไม่ได้รับการรักษาอย่างทันท่วงทีอาจจะทำให้ระบบหัวใจและระบบทางเดินหายใจล้มเหลว ซึ่งนำไปสู่การเสียชีวิตได้

ตำนานเมืองดังกล่าวถูกเล่าสืบต่อกันมาจากรุ่นบรรพบุรุษสู่รุ่นลูกหลานมาทุกยุคทุกสมัย จนชาวบ้านเชื่อกันอย่างจริงจังว่าเรื่องเทพมังกรพรากเด็กน้อยคนนั้นไปเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เด็ก ๆ ในหมู่บ้านจึงถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้าไปเล่นในป่าลึกตามลำพัง โดยเฉพาะบริเวณศาลเจ้าและลำธารเล็ก ๆ ที่อยู่ไม่ห่างจากศาลเจ้ามากนัก ข้อห้ามมาพร้อมเรื่องเล่าขานว่าท่านเทพมังกรจะมาดื่มน้ำที่ลำธารนี้เป็นประจำ หากมีเด็กหลงมาก็จะถูกเทพมังกรจับไปเพราะถือว่าเป็นเครื่องเซ่นสังเวย เด็กทุกคนในหมู่บ้านรู้จักตำนานเมืองนี้ดี และไม่ค่อยมีใครกล้าย่างกรายเข้าไปเล่นแถวนั้น

แต่มาโกโตะ เด็กน้อยวัยห้าขวบผู้ย้ายมาอยู่ที่นี้เมื่อไม่นานไม่เคยรู้เรื่องนี้ เพราะงานทำให้พ่อกับแม่ไม่มีเวลาดูแล และทั้งสองต้องการให้วัยเด็กของลูกชายได้อยู่ใกล้ชิดกับตายายในชนบท ซึ่งแวดล้อมไปด้วยธรรมชาติมากกว่าใช้ชีวิตอยู่ในเมือง จึงนำมาฝากเลี้ยงไว้ที่นี่

มาโกโตะเป็นเด็กน้อยที่ร่าเริงสดใสตามวัย แต่ค่อนข้างขี้อายตั้งแต่ย้ายมาอยู่ในหมู่บ้านนี้ก็ยังไม่มีเพื่อนเลยสักคน แม้จะได้เจอเด็กคนอื่นในโรงเรียน แต่พอเลิกเรียนแล้วมาโกโตะก็ตรงกลับบ้านเลยโดยไม่กล้าแหวะที่ไหน เพราะยังอยู่ในช่วงปรับตัวจึงไม่ค่อยคุ้นชินกับวิถีชีวิต ผู้คน และหนทางในหมู่บ้านนัก

ตากับยายของมาโกโตะจะออกไปไร่ทุกวัน และหลังเลิกเรียนเด็กชายซึ่งยังไม่มีเพื่อนก็มักจะแหวะไปหาพวกท่านที่ไร่ แต่ไปที่ไรก็ได้แต่วิ่งเล่นอยู่แถวนั้น ไม่มีอะไรทำมากไปกว่าวิ่งไล่ตามผีเสื้อหรือแมลงปอ

“นำสงสารมาจิงนะตาเอี้ย มาที่ไรก็ได้แต่วิ่งไล่จับแมลง ไม่มีอย่างอื่นให้ทำเลย” คุณยายพูดขึ้นเมื่อเงยหน้าจากพืชสวนไร่นา ขึ้นมาเห็นหลานชายตัวจ้อยกำลังนั่งยอง ๆ จ้องตักแตนที่อยู่บนยอด หลีแล้วตั้งท่าเตรียมพร้อมจะกระโดดตาม

“นั่นสิยายเอี้ย เล่นแบบนี้ทุกวันไม่มีเพื่อนเดียวก็คงเบื่อแล้ว พวกเราก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะเล่นกับหลานด้วย ไหนจะต้องดูแลไร่นาอีก” คุณตาเองก็เห็นด้วยแล้วทำท่าครุ่นคิด

“ถ้าอย่างนั้นให้มาจิงไปเล่นกับพวกยูตะดีไหมละยาย อายุ อานามก็ไล่เลี่ยกัน น่าจะเล่นกันได้” คุณตาเสนอ

“เจ้ายูตะมันเป็นหัวโจก ชอบเล่นอะไรก็ประจำ กลัวว่าจะ เล่นกันไม่ได้นะสิ มาจิงก็ตัวเล็กนิดเดียวเสียด้วย” คุณยายทำหน้า ลำบากใจ

“ให้ลองไปเล่นด้วยกันดูก็ไม่เสียหายอะไรละมัง ดิกว่ามาเล่น กับแมลงคนเดียวแบบนี้” คุณตาว่า

คุณยายนั่งคิดพลางมองไปยังมาโกโตะซึ่งกำลังกระโดดหย่อง เลียนแบบตักแตน แล้วหันไปพยักหน้ากับคุณตา

“ลองดูก็ดี” พุดจบคุณยายก็เรียกหลานชาย พอมาโกโตะ วิ่งปรือมาถึงคุณตาก็รีบบอก

“มาจิงเอี้ย ไปเล่นกับพวกเด็ก ๆ ในหมู่บ้านเอ้าใหม่ จะได้มี เพื่อนเล่น” คุณตาพูดพลางลูบศีรษะหลานอย่างรักใคร่

“มาจิงไปเล่นกับพวกเขาได้หรือจ๊ะ” มาโกโตะถามเสียงใส

“ได้สิ เจ้าพวกนั้นมักจะเล่นกันอยู่ตรงจัตุรัสของหมู่บ้านทาง ด้านนั้นนะ แต่ว่ามาจิงจะต้องกลับมาบ้านก่อนฟ้ามีดนะ” คุณยาย เอ่ยขึ้นบ้าง

“ได้จ้ะ” พอรับปากแล้วมาโกโตะก็อดตากับยายก่อนวิ่งตรงไปยังทางเข้าหมู่บ้าน

บ้านแต่ละหลังในหมู่บ้านตั้งอยู่ค่อนข้างห่างกัน อีกทั้งบ้านตากับยายของมาโกโตะปลูกแยกออกมาไกลจากบ้านอื่นมากหน่อย ตรงแถวดินเขา ช่วงทางเดินตรงนั้นจะมีทางแยกเล็กๆ ที่อาจทำให้สับสนได้หากไม่คุ้นเคย แต่มาโกโตะก็จำได้แม่นเพราะเป็นเส้นทางเดียวกันกับทางไปโรงเรียน เขาก็เดินถึงวังสัปดาห์จนเห็นจัตุรัสแต่ไกล เมื่อเข้าไปใกล้ก็เห็นเด็กชายกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นกันอยู่ มาโกโตะดีใจมาก รีบวิ่งเข้าไปหาเพื่อนใหม่ทันที

“เล่นด้วยได้ไหมจ๊ะ” เสียงเล็ก ๆ เอ่ยถาม

ยูตะ เด็กผู้ชายหน้าตามอมแมม ผมเกรียน ดูเป็นหัวโจก เงยหน้าขึ้นมองต้นเสียง พอเห็นว่าเป็นเด็กหน้าตาสะอาดสะอ้านที่เพิ่งย้ายมาใหม่ก็ขมวดคิ้ว ยกหลังมือขึ้นปาดน้ำมูกที่ไหลออกมา เลอะปลายจมูกด้วยท่าทางนักเลงโตแล้วพูดเสียงดัง

“ไม่! เราไม่เล่นกับคนแปลกหน้าหรอก” พุดจบยูตะก็ผลักอกมาโกโตะตัวน้อยจนเข้ไปด้านหลัง

“ใช่ ๆ ถ้ายูคุงบอกว่าไม่เล่น พวกเราก็ไม่เล่นด้วยหรอก” เสียงเด็กอีกคนสนับสนุน ได้ยินแบบนี้มาโกโตะก็หน้าเสีย

“จะไปไหนก็ไปเลยไป แต่ห้ามมาเล่นแถวนี้ ตรงนี้คือถิ่นของพวกเรา!” ยูตะว่าพลางแลบลิ้นปลิ้นตาใส่มาโกโตะ

“ปาลูกสนใส่มันเลย!!” หนึ่งในกลุ่มร้องขึ้น เด็ก ๆ ที่กำลังเล่นทยอยลุกสนกันอยู่จึงร้องสนับสนุนออกมา แล้วหลังจากนั้นก็พากันปาใส่มาโกโตะ

เด็กน้อยผู้น่าสงสารทำปากเบะแล้ววิ่งร้องไห้กลับไปทางบ้าน

ตายาย แต่เพราะหลับหูหลับตาวิ่งไปวิ่งไป จึงทำให้วิ่งไปผิดทาง เผลอไปใช้ทางแยกที่จะพาเข้าป่า มาโกโตะวิ่งร้องให้เข้าไปในป่าลึก อย่างไม่รู้ตัว กระทั่งไปสะดุดกิ่งไม้ใกล้ลำธารจนล้มคะมำ หัวเข่า ถลอกเลือดไหลซึม ด้วยความเจ็บและตกใจที่เห็นเลือด จึงนั่งร้องไห้ เสียงดังลั่นอยู่ตรงนั้น

เสียงร้องไห้นั้นไปปลุกเซย์ริวซึ่งกำลังนอนพักผ่อนอย่างสบาย อารมณ์อยู่บนกิ่งไม้เหนือลำธาร เทพมังกรลืมตาขึ้นเพ่งมองไปทาง ต้นเสียง ก็เห็นว่าเป็นสิ่งมีชีวิตเล็กๆ กำลังร้องไห้จ้าอย่างน่าเวทนา เซย์ริวพ่นลมหายใจออกมาพริตใหญ่ แม้จะรำคาญเสียงรบกวน แต่ก็รู้สึกสงสาร นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้เห็นมนุษย์เด็กย่างกรายเข้ามาใกล้ ถิ่น ร่างกายอันใหญ่โตแปรเปลี่ยนเป็นควีนสีเงินลอยลงต่ำไปบนพื้น แล้วกลายเป็นมนุษย์เด็กวัยแปดขวบตรงหน้าของเด็กน้อยซึ่งยังคงร้องไห้อย่างไม่รู้ตัว

“เสียงเจ้ดังจังเลย”

เสียงเรียบเย็นนั้นทำให้มาโกโตะชะงักกึก ลืมตามองผู้พูดที่ยืนอยู่เบื้องหน้า ก็เห็นว่าเป็นเด็กชายผิวขาวจัดที่น่าจะอายุห่างจากเขาไม่กี่ปี สวมชุดจินเบ³ สีขาว มีผมยาวสลวยสีเงิน ใบหน้างดงาม รวกับภาพวาด มาโกโตะหยุดสะอึกสะอื้น เบิกตากว้างแล้วพูดออกมา รวกับละเมอ

“สวยจัง” มาโกโตะพูดจบก็อ้าปากค้าง จ้องเด็กชายคนนั้น

³ จินเบ (甚平; Jinbei) คือชุดที่นิยมสวมในสมัยก่อนทั้งเด็กผู้ชายและผู้ใหญ่ มักจะสวมกันในช่วงฤดูร้อน เพราะใช้ผ้าบางที่ระบายอากาศได้ดี ลักษณะคล้ายชุดยูคาตะ แต่เป็นแบบแขนสั้นและขาสั้น

ตาไม่กะพริบ

เซย์ริวในร่างมนุษย์ยกมือขึ้นแตะข้างแก้มของมาโกโตะเบา ๆ ความเยียบเย็นจากมือนั้นทำให้เด็กน้อยสะดุ้งโหยง แต่ก็ไม่ได้ถอยหนี

“เจ้าชื่ออะไร” เซย์ริวเอ่ยถาม

“มาจัง”

มาโกโตะแนะนำตัวด้วยชื่อที่คนในครอบครัวเรียกอย่างไร้เดียงสา ท่าทางและเสียงเล็ก ๆ นั้นทำให้ริมฝีปากบางเฉียบของเทพมังกรในร่างมนุษย์ค่อย ๆ ระบายออกมาเป็นรอยยิ้ม

“ข้าชื่อเซย์ริว”

ได้ยินอีกฝ่ายแนะนำตัวด้วยท่าที่เป็นมิตร เด็กน้อยก็ยิ้มแฉ่ง

“ริวซัง มาเล่นกันไหม” มาโกโตะเอ่ยชวนทันที ด้วยความหวังเต็มหัวใจว่าอีกฝ่ายจะยอมเล่นด้วย พร้อมคิดเรียกชื่อเล่นให้เองเสร็จสรรพ

“ได้สิ ข้าไม่มีเพื่อนเล่นมานานแล้ว” เซย์ริวกล่าว คำตอบของเขาทำให้มาโกโตะตัวน้อยยิ้มกว้างยิ่งไปกว่าเดิม

“มาจังก็ไม่มีเพื่อนเหมือนกัน เรามาเป็นเพื่อนกันนะ” พุดจบเด็กน้อยก็คว้ามือของเพื่อนใหม่เอาไว้ ดวงตาเป็นประกายด้วยความยินดี

“แต่ริวซังช่วยเป่าแผลฟู่ ๆ ให้มาจังก่อนได้ไหม เวลามามาจังเจ็บโอก้าซัง⁴ เป่าฟู่ให้มาจังทุกทีเลย” มาโกโตะรีบอ้อนเพราะรู้ว่าอีกคนเป็นพี่ พุดพลางทำปากยู่และส่งเสียงฟู่ให้ดูเป็นตัวอย่าง

⁴ โอก้าซัง (おかあさん; Okāsan) แปลว่า แม่

เซย์ริวอิมให้ทำทางนำรึกนั้น เขาย่อตัวลง จับหัวเข่าที่มีแผลถลอกไว้แล้วเป่าเบา ๆ ลมเย็นที่ออกมาจากริมฝีปากบางดูคล้ายหมอกควนสีเงิน ซึ่งลอยไปสัมผัสกับผิวเนื้อบอบบางเพียงแผ่วเบา เลือดที่ไหลชิบอยู่นั้นก็หยุดในทันที ความเจ็บปวดจากบาดแผลหมดไปราวกับปาฏิหาริย์ ด้วยความเป็นเด็กอ่อนเดียงสา สิ่งที่เห็นจึงไม่ก่อให้เกิดความกลัวหรือสงสัยใด ๆ แต่มาโกโตะตัวจ้อยกลับเบิกตากว้าง

“มาจิงหายเจ็บแล้ว ริวซังเก่งที่สุดเลย” เด็กน้อยร้องด้วยความตื่นเต้นพลางโผล่เข้าไปกอดเซย์ริวแน่น รู้สึกปลอดภัยและได้รับการปกป้องเมื่อมือเย็นนั้นลูบศีรษะตนอย่างแผ่วเบา

“มานี่สิ ข้าจะพาไปเล่นที่ลำธาร” เทพมังกรเอ่ยแล้วจูงมือพามาโกโตะไปทางลำธาร

ลำธารเล็ก ๆ นั้นใสสะอาดจนเห็นทุกสิ่งมีชีวิตได้น้ำอย่างชัดเจน มาโกโตะตื่นเต้นกับลูกอ๊อดและปลาตัวเล็ก ๆ ที่กำลังแหวกว่ายในน้ำ

“นั่นลูกอ๊อด! ลูกอ๊อดไซ้ใหม่ริวซัง” เด็กน้อยถามเสียงใสพร้อมชี้มือไปยังกลุ่มลูกอ๊อดที่ว่ายอยู่ในน้ำ

“ไซ้” เซย์ริวตอบสั้น ๆ แล้วอิมเมื่อได้ยินเสียงหวีดเล็ก ๆ อย่างตื่นเต้นดีใจ

“ตรงนั้นมีปลาด้วยละ ริวซังเห็นไหม”

มาโกโตะชี้มือไปทางฝูงปลาเล็กที่กำลังพยายามว่ายทวนน้ำ แล้ววิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน

เสียงหัวเราะร่าทำให้เซย์ริวรู้สึกเบิกบานไปด้วย เขามองสำรวจใบหน้าเล็ก ๆ ที่พวงแก้มกลมขึ้นสีแดงเรื่อ ดวงตาใสแจ๋วเป็น

ประกายอยู่ตลอดเวลา ปลายทางตาด้านขวามีขี้แมลงวันเม็ดเล็กเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว ที่เสริมให้ใบหน้าเด็กน้อยนั้นดูน่ารักมีเสน่ห์ยิ่งขึ้น ก่อนความคิดหนึ่งจะแล่นเข้ามาในสมอง

ลูกมนุษย์ช่างโตเร็วนัก หากเขาเก็บมาจิ้งไว้ให้เป็นเด็กน่ารัก อยู่เป็นเพื่อนเล่นกับเขาแบบนี้ตลอดไปได้ก็ดีสิ ไม่มีมนุษย์เด็กหน้าไหนกล้าอย่างกรายมาที่นี้นานมากแล้ว เขาจะเก็บเด็กนี้อาไว้ในฐานะเครื่องเล่นสังเวจจริง ๆ แบบที่เคยถูกใส่ความเมื่อหลายร้อยปีก่อน เสียเลยดีไหมนะ

“วิวซัง ดอกไม้เล็ก ๆ พวกนี้น่ารักจังเลย”

เสียงใสดังสติของเซย์ริวให้กลับมา เขามองดอกไม้สีขาว ที่ขึ้นอยู่บนพื้นพลางตอบ

“ไม่นานดอกไม้พวกนี้ก็จะเหี่ยวเฉาและตายไป หากแข่งแข่งไว้มันจะคงรูปเดิมและอยู่กับเจ้าไปได้อีกนาน” เทพมังกรพูดเสียงเรียบ แวดตาเจียบคมมองตรงไปยังดอกไม้ที่นั่นราวกับต้องการแข่งแข่งมันดังว่า

“แต่ถ้าทำแบบนั้น ดอกไม้จะยังมีชีวิตอยู่หรือ” มาโกโตะถาม เอนัวแตะริมฝีปากแล้วเอียงคอกอย่างน่าเอ็นดู คำถามและท่าทางนั้นทำให้เซย์ริวนึกภาพตาม

หากเขาแข่งแข่งมาจิ้งแล้วเก็บเอาไว้กับตัว ก็ไม่ต่างอะไรจากซากศพ เช่นเดียวกับมนุษย์เด็กคนนั้น ที่ร่างกายซีดขาว แข็งทื่อ และไม่ไหวติง ที่แห่งนี้จะเต็มไปด้วยบรรยากาศเศร้าหมองอีกครั้ง มาจิ้งจะไม่สามารถเล่นกับเขาอย่างมีชีวิตชีวาได้อีกต่อไป

เซย์ริวมองตามเด็กน้อยตรงหน้าที่หันไปเห็นผีเสื้อบินผ่าน แล้ววิ่งตามเหมือนลืมหูทุกอย่างเมื่อครูไปเรียบริ้อยแล้ว เขาก็เบิกตา

กว้าง ตกใจกับสิ่งที่ตัวเองคิด เขาไม่เคยคิดทำร้ายมนุษย์มาก่อน และเขาไม่ควรทำด้วย เหตุใดเขาถึงมีความคิดแบบนั้นขึ้นมาได้ มันเป็นเรื่องเลวร้ายที่เขาในฐานะเทพมังกรผู้มีหน้าที่ปกป้องรักษาไม่ควรแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ

ก่อนจิตใจของเซย์ริวจะจมดิ่งลง เสียงหัวเราะของมาโกโตะก็ดังเขาให้กลับมา เขามองไปยังเด็กน้อยผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังชีวิต มาโกโตะที่มีเลือดเนื้อเป็นสิ่งที่เขาจับต้องได้ กว่าอีกฝ่ายจะได้ก็อีกหลายปี เขาสามารถใช้ร่างมนุษย์เติบโตใหญ่ไปในวัยใกล้เคียงกันได้เสมอ เขาไม่ควรคิดแข่งใครหรือสิ่งใด และมันเป็นแค่ความคิดชั่ววูบที่เขาไม่เคยคิดมาก่อนแม้แต่ครั้งเดียว เขาควรละทิ้งความรู้สึกเหล่านั้นไป ไม่ว่าจะความรู้สึกด้านลบซึ่งไร้ที่มา และความรู้สึกที่จะพาเขาจมดิ่งลงสู่วังวนของความเศร้าหมอง แล้วใช้เวลากับเด็กน้อยตรงหน้าดีกว่า

คิดดังนั้นเซย์ริวก็น้อย ๆ คล้อยยิ้มแล้ววิ่งตามมาโกโตะไป เขาเลือกตัดความคิดอันดำมืดนั้นทิ้ง แล้วปล่อยให้อีกฝ่ายมีชีวิตต่อไปตามธรรมชาติของมนุษย์ และละทิ้งความจมดิ่งในความทุกข์ที่พ้นจากการจิตใจเขามาหลายร้อยปี เพราะเขาอยากสัมผัสกับความรู้สึกที่ห่างหายไปนานแบบนี้ มากกว่าสัมผัสร่างกายเย็นเฉียบปราศจากชีวิตและเลือดเนื้อ

ทั้งสองเล่นกันอยู่ตรงริมลำธารพักใหญ่ เซย์ริวก็นั่งมาโกโตะนั่งอย่างใช้ความคิดก่อนเอ่ยชวน

“มานี่สิ ข้ามีอะไรให้เจ้าดู”

พุดพลงจูงข้อมือเล็ก ๆ ให้เดินไปทางศาลเจ้า มาโกโตะเดิน

ตามด้อย ๆ อย่างว่าง่าย

ศาลเทพมังกรได้รับช่วงการดูแลจากตระกูลเก่าแก่ประจำหมู่บ้านมาหลายต่อหลายรุ่น แม้กาลเวลาจะทำให้ศาลเจ้าเก่าลง แต่ก็ยังคงความสง่างามและควรค่าแก่การเคารพสักการะ ทว่ามาโกโตะซึ่งเป็นเด็กมาจากในเมือง ไม่เคยเห็นศาลเจ้าที่ดูน่าเกรงขามแบบนี้มาก่อน เมื่อเห็นครั้งแรกก็รู้สึกกลัวจึงไปแอบอยู่หลังเซย์ริว

“ริวซังพามาจังมาตรงนี้ทำไม มาจังกลัว” มาโกโตะเอ่ยเสียงสั้น

เซย์ริวเหลียวมองเด็กน้อย เขาหัวเราะในลำคออย่างเอ็นดูแล้วว่า “ไม่มีอะไรต้องกลัว นี่คือศาลเจ้าที่ปกป้องรักษาที่นี่” พุดจบก็เห็นว่ามาโกโตะตั้งใจฟังเขาตาแป๋ว เซย์ริวยิ้มแล้วชี้ไปยังสัญลักษณ์มังกรสีเงินในศาลเจ้าพร้อมกล่าวต่อ “นั่นคือเทพประจำศาลเจ้า มังกรสีเงินเป็นมังกรแห่งผืนน้ำ ที่ได้รับหน้าที่ให้ปกป้องดูแลทั้งผืนน้ำป่าเขา และหมู่บ้านนี้”

มาโกโตะทำหน้าที่เมื่อได้ยิน สะเง้อมองสัญลักษณ์รูปมังกรนั้นให้เห็นชัด ๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเซย์ริว

“คุณมังกรฟังดูใจดีจัง มาคอยปกป้องดูแลหมู่บ้านด้วย” เด็กน้อยพูดเสียงใสอย่างไร้เดียงสา

เซย์ริวยิ้มอย่างอ่อนโยนให้แก่คำพูดนั้นพลางลูบศีรษะกลม ๆ ของมาโกโตะด้วยความเอ็นดู นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่เคยได้ยินคนพูดว่าเขาเป็นมังกรผู้ใจดี

มาโกโตะหันกลับไปมองศาลเจ้าอีกครั้งอย่างพิถีพิถัน เห็นมีเครื่องสักการะอยู่ด้านในก็ยกมือขึ้นพนมแล้วพึมพำเบา ๆ

“ขอบคุณที่เหนื่อยนะจ๊ะ”

มาโกโตะนั่งเล่นตรงต้นไม้ใหญ่ใกล้ศาลเจ้ากับเซย์ริวอยู่อีกสักพักก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เห็นว่าตอนนี้ฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลืองนวลจึงเอ่ยขึ้น

“มาจังต้องกลับบ้านแล้วนะริวซัง สัญญากับตายายไว้ว่าจะกลับก่อนฟ้ามืด” พุดจบก็ลุกขึ้นแล้วถาม “พรุ่งนี้มาจังจะมาเล่นกับริวซังอีกได้ไหม”

“ได้สิ มาทุกวันก็ได้ ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่เดิมที่เจอกันวันนี้” เซย์ริวตอบรับ

“เย์ ดีใจจัง พอกลับถึงบ้านแล้วมาจังจะเล่าให้ตายายฟังว่ามาจังมีเพื่อนเล่นแล้ว” มาโกโตะเอ่ยอย่างดีใจ

“ไม่ได้นะ ห้ามบอกใครเด็ดขาดว่าเจ้าเข้ามาเล่นกับข้าทีนี้” เซย์ริวรีบห้าม

“ทำไมล่ะ”

มาโกโตะเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“เพราะพวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านห้ามไม่ให้เด็ก ๆ เข้ามาเล่นซนกันตามลำพังในป่าลึกแบบนี้ และข้าอยากให้การเล่นสนุกในป่าเป็นความลับระหว่างพวกเรา เจ้าสัญญากับข้าได้ไหมว่าเรื่องของเราจะเป็นความลับ” เซย์ริวอธิบายพร้อมเอ่ยถาม

มาโกโตะซึ่งยังเด็กก็รู้สึกใจเต้นตึกตักกับคำว่าความลับ จึงรีบตบปากรับคำแต่โดยดี

“มาจังสัญญาว่าจะเก็บเรื่องของเราเป็นความลับสุดยอดเลย”

พุดจบก็ยิ้มกว้าง รู้สึกสำคัญและตื่นเต้นที่ได้เก็บความลับเป็นครั้งแรกในชีวิต

เซย์รียัมอย่างพอใจ เขาเดินไปส่งมาโกโตะจนถึงช่วงต่อ
ระหว่างทุ่งหญ้ากับหมู่บ้าน ทั้งสองโบกมือให้กันและสัญญาว่าจะมา
เล่นด้วยกันอีกครั้งในวันพรุ่งนี้หลังมาโกโตะเลิกเรียน

ดิวอียาบ

Chapter 2

การรอกอยครั้งแรกของเทพมังกร

มาโกโตะกลับถึงบ้านก่อนฟ้ามีดด้วยท่าทางรำเริง ตากับยายเห็นหลานตัวน้อยดูมีความสุขก็ยิ้ม

“ได้เพื่อนใหม่แล้วใช่ไหมมาจ้ะ ไปเล่นมาสุนัขใหม่ละ” คุณยายถามขณะตักข้าวใส่ถ้วยแล้วส่งให้คุณตา

“สุนัขมากเลยจะยายจ๋า” มาโกโตะตอบเสียงใสแล้วยิ้มกว้างจนตาปิด เห็นแบบนี้ผู้เฒ่าทั้งสองก็สบายใจและดีใจไปกับหลานและเข้าใจว่าเด็ก ๆ ที่มาโกโตะไปเล่นด้วยคงเป็นกลุ่มของยูตะ เลยไม่ได้ซักถามว่าเพื่อนใหม่คือใครบ้าง

“สุนัขก็ดีแล้ว ฟรังก์นี่เลิกเรียนแล้วจะเล่นกับเพื่อนต่อกี่ได้นะ” คุณตาพูดขึ้นพลางลูบศีรษะกลม ๆ ของหลานชายอย่างรักใคร่

“ขอบคุณจ๊ะตา” มาโกโตะตอบด้วยรอยยิ้ม

“แต่อย่าลืมว่าต้องกลับบ้านก่อนฟ้ามีดนะ” คุณยายกล่าวลำทับ

“จะยาย” เด็กน้อยรับคำ

คืนนั้นมาโกโตะรีบเข้านอนเร็วกว่าปกติ เพราะคิดว่าถ้า
นอนเร็วแล้วตอนเช้าก็จะมาถึงเร็วขึ้น จินตนาการถึงวันพรุ่งนี้จน
เพลิน แล้วก็หลับพร้อมไปอย่างมีความสุข จวบจนรุ่งเช้า มาโกโตะตื่น
แต่เช้าเพื่อเตรียมตัวเดินไปเรียนด้วยหน้าตาสดใส เขาไม่ได้ตั้งตา
คอยจะไปพบเพื่อนที่โรงเรียนแต่อย่างใด ทว่าใจจดจ่ออยู่กับการไป
เล่นกับเพื่อนใหม่เพียงคนเดียวของเขาในป่าลึกหลังเลิกเรียน
มากกว่า

เมื่อรับประทานอาหารเช้าร่วมกันกับตายายเสร็จแล้ว มาโกโตะ
ก็ช่วยเก็บสำรับอาหารอย่างแข็งขัน จากนั้นก็รับห่อใส่อาหารกลาง
วันที่คุณยายส่งให้แล้วทอดพวกท่านก่อนออกจากบ้าน ผู้เฒ่าทั้งสอง
มองหลานด้วยสายตาเปี่ยมไปด้วยความภูมิใจ

“ช่างเป็นเด็กดีจริง ๆ” คุณยายเปรยขึ้น คุณตาพยักหน้าเห็น
ด้วย แล้วทั้งสองก็ช่วยกันเตรียมของกินใส่ห่อผ้าของตัวเองบ้าง ก่อน
ออกจากบ้านเพื่อไปทำไร่

มาโกโตะก็เดินกึ่งวิ่งไปโรงเรียนอย่างอารมณ์ดี แต่พอ
เดินผ่านจัตุรัสที่ถูกพวกยู่ตะแกลั่งเมื่อวานก็ชะงักนิดหนึ่ง เขาเบะ
ปากแล้วรีบเดินตรงไปยังทางเดินแยกที่จะไปโรงเรียนอย่างรวดเร็ว
ราวกับกลัวว่าคนใดคนหนึ่งในกลุ่มเด็กเกเรจะแอบดักรอแกลั่งเขาอยู่
ในพุ่มไม้แถวนั้น

ไม่นานนักมาโกโตะก็เดินไปถึงลานกว้างหน้าวัดแห่งหนึ่ง
สมัยนั้นโรงเรียนของเด็ก ๆ คือเทราโกยะ⁵ หมู่บ้านชนบทเล็ก ๆ
แห่งนี้ได้จัดตั้งวัดประจำหมู่บ้านให้เป็นเทราโกยะ โดยแบ่งออกเป็น
สองห้อง แต่ละห้องจะรวมเอาเด็กที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันไว้ ห้อง

หนึ่งเป็นเด็กโตหน่อยอายุอยู่ในช่วงสิบถึงสิบสี่ปี ส่วนอีกห้องเป็นเด็กเล็กที่อายุราวหกถึงเก้าขวบ จึงเสี่ยงไม่ได้เลยที่มาโกโตะจะต้องเจอกับกลุ่มของยูตะ

แม้จะพบกันที่โรงเรียนหลายครั้งแล้ว แต่ว่าก่อนหน้านั้นยูตะก็ไม่เคยแกล้งมาโกโตะ เพียงแต่ไม่พูดด้วยและชอบแอบมองด้วยสายตาไม่เป็นมิตร มาโกโตะเป็นเด็กใหม่มาจากในเมืองที่เพิ่งเข้ามาเรียนไม่กี่วันเท่านั้น เด็ก ๆ ในหมู่บ้านเลยยังไม่คุ้นชินและไม่อยากเล่นด้วย แถมยังชอบมองมาโกโตะด้วยสายตาแปลก ๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคาซุมิ เด็กนักเรียนหญิงตัวเล็ก ๆ ไว้ผมบ๊อบมีหน้าม้าปรก นั่งโตะข้าง ๆ กัน ที่มักยิ้มให้และชวนมาโกโตะคุยเสมอ คาซุมิบ้านอยู่เลยจัตุรัสไปหน่อย ระยะทางใกล้โรงเรียนกว่ามาโกโตะมาก เธอจึงมาถึงโรงเรียนแต่เช้าทุกวัน

“วันนี้มาจิงมาเข้าจิงเลย ห่ออะโรมากินเหรอ” คาซุมิถามเสียงใส

“ชิโอะโอนิจิริ⁶ กับปลาอย่างนะ มีจิงละ” มาโกโตะนั่งลงแล้วถามกลับ

“อู๊ย บังเอิญจริง วันนี้มีจิงก็มีชิโอะโอนิจิริกับปลาอย่างเหมือน

⁵ เทราโกยะ (寺子屋; Terakoya) เป็นสถานที่ให้สอนหนังสือให้แก่เด็ก ๆ ที่เป็นสามัญชนทั่วไปในสมัยเอโดะ ทั้งในเมืองและตามชนบท เนื้อหาในการเรียนการสอนในแต่ละชุมชนจะแตกต่างกันออกไป แต่โดยส่วนใหญ่เด็ก ๆ จะได้เรียนการอ่าน การเขียน จริยธรรม และลูกคิด อาจมีสอนเสริมเรื่องเย็บปักถักร้อยให้เด็กผู้หญิงด้วย

⁶ ชิโอะโอนิจิริ (塩御握り / 塩おにぎり; Shio Onigiri) คือโอนิจิริแบบไม่ใส่ไส้ (ข้าวปั้นเกลือ) ซึ่งจะปรุงรสด้วยเกลือเพียงอย่างเดียว และห่อด้วยสาหร่าย

กันเลยละ แต่ว่าโอ้กำซังใส่แสงความมาให้ด้วย นี่เิ่งเพ็งเด็ดสด ๆ จากหลังบ้านเลยนะ” คาซุมิตอบพร้อมหยิบแสงกวาขึ้นมาอวด มาโกโตะร้องอุ้หูลงทำตาโตอย่างตื่นเต้น

“เดี๋ยวจึงเวลาพักกลางวัน มีจ้งจะแบ่งให้มาจ้งครึ่งหนึ่งนะ แสงกวาที่เพ็งเด็ดใหม่ ๆ อร่อยมากเลยละ” คาซุมิกล่าวอย่างภูมิใจ

“ขอบคุณนะมีจ้ง” มาโกโตะพูดขอบคุณจบก็ได้ยินเสียงเจี๊วจ้าวมาแต่ไกล คาซุมิกลอกตาทันที

“พวกยูคุมาละ” พูดจบเธอก็รีบเก็บแสงกวาลูกโตเข้าไปในห่อผ้าทันเวลาก่อนพวกยูตะจะเข้ามาในห้องเรียน

ยูตะกับพวกเดินอาด ๆ เข้าห้อง เด็กชายหัวใจหน้าตามอมเมมมาแต่เช้า เมื่อเห็นยูตะ มาโกโตะก็รีบก้มหน้าจูดด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะเข้ามาแกล้ง ทว่ายูตะทำเพียงเหลือบมองมาโกโตะด้วยสายตาไม่สบอารมณ์แต่ก็ไม่ได้เข้าไปหาเรื่องอะไร แล้วเดินตรงไปนั่งที่ประจำของตัวเองพร้อมกลุ่มเพื่อน

ยูตะ همینซี้นำมาโกโตะตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้ามาเรียน เขาไม่ค่อยชอบคนมาจากในเมือง พอมาโกโตะย้ายมากลางคัน อีกทั้งยังได้รับการอนุโลมให้เข้ามาร่วมเรียนได้ทั้งที่อายุแค่ห้าขวบกว่า ๆ เท่านั้น เพราะโดยมากแล้วเด็กที่ถูกส่งมาเรียนควรมีอายุหกขวบขึ้นไป นอกจากนั้นมาโกโตะก็มาโรงเรียนวันแรกกับพ่อแม่ที่แต่งงานดี พร้อมกับมีโตะใหม่เอี่ยมมาด้วย⁷ แถมเขายังรู้ว่าพ่อแม่ของมาโกโตะใช้เงินเป็นการจ่ายค่าโชคุ⁸ ไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ใน

⁷ ในสมัยเอโดะเด็ก ๆ จะต้องนำโตะเขียนหนังสือไปเอง โดยต้องนำไปในวันแรกที่เริ่มเข้าไปเรียนและทิ้งไว้ที่โรงเรียนจนถึงวันที่เรียนจบ

ชนบทแบบพวกเขา ที่ใช้ข้าวหรือผักผลไม้จากสวนที่ปลูกเองเป็นค่าเล่าเรียน นอกจากนี้ทำทางไร่เดียวสา บวกกับผิวพรรณและหน้าตาที่ดูดี ยิ่งทำให้ยูตะหงุดหงิดทุกครั้งที่เห็น เหตุที่ยูตะไม่เคยแกล้งมาโกโตะก่อนหน้านี้นี้ก็เพราะเขาใช้วิธีหลีกเลี่ยงการพบปะกัน เขาไม่อยากเสวนา ไม่อยากแม้แต่จะมองหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูนั้นเลย สักนิดด้วยซ้ำไป และหัวเด็ดตีนขาดอย่างไร เขาก็จะไม่มีวันยอมเป็นเพื่อนกับเด็กอย่างมาโกโตะเป็นอันขาด

วิชาแรกในช่วงเช้าของวันนี้คือการคัดลายมือ เด็ก ๆ ต่างนั่งประจำที่และบรรจงเขียนตัวอักษรตามคุณครูผู้สอนอย่างตั้งใจ

“มาจังเขียนสวยจังเลย” เสียงเล็ก ๆ ของหนูน้อยคาซุมิดังขึ้น ขณะที่เธอชะเง้อไปหน้าไปมองเพื่อนที่นั่งข้างกัน

“ขอบคุณนะ มีจังก็เขียนสวยเหมือนกัน” มาโกโตะตอบเมื่อมองไปทางโต๊ะเรียนของคาซุมิบ้าง และเห็นว่าเด็กหญิงเขียนออกมาได้สวยจริงๆ

“แต่ว่ามาจังเพิ่งเข้ามาเรียนที่หลังแล้วเขียนได้สวยขนาดนี้ต่อไปมาจังต้องเติบโตไปเป็นขุนนางใหญ่แน่เลยละ” คาซุมิเอ่ยชมแจ๊ยแจ๊ยแล้วยิ้มกว้างก่อนก้มหน้าก้มตาคัดตัวอักษรถัดไปต่ออย่างตั้งใจ

พวงแก้มกลม ๆ ของมาโกโตะตัวน้อยขึ้นสีชมพูเรื่อเพราะรู้สึก

⁸ โซคุจู (束脩) คือค่าธรรมเนียมแรกเข้า จากนั้นก็มีมีทชิกินามิเซ็น (月並錢) คือค่าเล่าเรียนที่ต้องจ่ายเป็นรายเดือน

ชัดเจนและดีใจที่ได้รับคำชมแบบนั้น เขานึกไปถึงเชย์ริว สงสัยว่าลายมือของเชย์ริวจะเป็นอย่างไร และจะคิดว่าเขาเขียนเก่งแบบที่คาซุมิว่าหรือเปล่า พอคิดมาถึงตรงนี้ก็ทำให้มาโกโตะอยากรู้ว่าลายมือของเด็กคนอื่นเป็นอย่างไร เพราะที่ผ่านมาเขามัวตั้งใจคัดลายมือจนไม่เคยได้เงยหน้าไปมองดูผลงานของคนอื่นๆ เลย แต่พอหันไปมองรอบๆ แล้วดวงตาก็เกิดไปสกับยูตะเข้าพอดี เด็กน้อยใจหายวาบกับสายตาไม่พอใจที่ยูตะส่งมาให้ จึงรีบหลบตาบวบแล้วก้มหน้าคัดลายมือต่อทันที

หลังจากวิชาคัดลายมือก็เป็นวิชาการอ่าน ครูผู้สอนให้อ่านตัวอักษรง่าย ๆ ที่เพิ่งคัดลายมือกันไป เด็ก ๆ ต่างก็พยายามอ่านออกเสียงกันเจื้อยแจ้วน่าเอ็นดู จากนั้นก็เรียนวิชาคำนวณกันต่อก่อนถึงเวลาพักกลางวัน

มาโกโตะหยิบห่ออาหารกลางวันออกมาก่อนจะเหลือบมองคาซุมิแล้วถอนใจ เขาไม่คาดหวังว่าจะได้นั่งกินอาหารกลางวันกับเธอ เพราะทุกวันเพื่อนผู้หญิงในห้องมักมาติดเธอไปนั่งรวมกลุ่มกินด้วยกันทุกครั้ง วันนี้คงไม่แตกต่างอะไร ต้องนั่งกินคนเดียวเหมือนเดิม แม้คาซุมิบอกว่าจะแบ่งแถมกว่าให้ก็ตาม

“มีจัง มาทางนี้เร็ว” เด็กหญิงคนหนึ่งตะโกนเรียก มาโกโตะหันไปมองเจ้าของเสียงแล้วหันไปยิ้มให้คาซุมิ

“มาแล้วๆ” คาซุมิร้องตอบ เธอรีบเปิดห่ออาหารแล้วหักแถมกว่าครึ่งหนึ่งส่งให้มาโกโตะตามสัญญา

“กินให้อร่อยนะ” คาซุมิยิ้มพร้อมหลิวตาให้ ก่อนผละออกไปนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนเด็กผู้หญิง

มาโกโตะมองแถมกว่าครึ่งลูกในมือแล้วยิ้มอย่างดีใจ รู้สึก

อบอุ่นใจกับมิตรภาพเล็กๆ น้อยๆ ที่คาซุมิหยิบยื่นมาให้ แต่พอมองตามเด็กหญิงไปก็เห็นว่ามีสายตาดูหลายคู่จากเพื่อน ๆ ของคาซุมิมองมาอย่างไม่พอใจ มาโกโตะรีบหลบตา กอดห่ออาหารกลางวันแน่น แล้วเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

ถึงแม้ว่าคาซุมิจะเป็นคนเดียวที่แสดงความมีน้ำใจและมีไมตรีจิตที่ดีกับมาโกโตะ แต่เธอก็จะใช้เวลากับเพื่อนผู้หญิงเท่านั้นที่ผ่านมาเขาจึงรู้สึกเหงา และเมื่อเที่ยงเป็นช่วงเวลาของเด็กน้อยมักจะนั่งกินอาหารกลางวันตามลำพังเป็นประจำทุกวันได้ต้นอิโจ⁹ ตรงลานกว้างในเขตพื้นที่ของลานวัดด้วยท่าทางหงอยๆ ทว่าวันนี้แม้จะนั่งคนเดียวเหมือนเดิม แต่ความรู้สึกของมาโกโตะเปลี่ยนไป ในหัวใจของเด็กน้อยนั้นกลับรู้สึกสดชื่น เพราะเขารู้ว่าอีกไม่นานก็จะได้ไปเล่นกับเซย์ริวแล้ว และเขาหวังเต็มหัวใจว่าเพื่อนคนนี้จะรอคอยเขาอยู่ในป่าตามที่ได้สัญญากันได้

หลังพักกลางวันเด็ก ๆ ยังต้องเข้าเรียนวิชาจริยธรรมอีกหนึ่งวิชา ก่อนจะสิ้นสุดการเรียนการสอน พอคุณครูประกาศให้เลิกเรียน มาโกโตะก็รีบวิ่งปรือออกจากห้องด้วยหน้าตาสดใส แม้แต่ยูตะยังมองตามแล้วขมวดคิ้วกับท่าทางที่แตกต่างออกไปจากทุกวันนี้ แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจ ก่อนชวนพรรคพวกไปเล่นกันที่จัตุรัสของหมู่บ้านเหมือนเดิม

ร่างของเทพมังกรสีเงินปรากฏอยู่บนยอดของต้นคซุโนะคิ¹⁰
 ต้นที่สูงที่สุดกลางป่า แม้ปกติเซย์ริวจะชอบมองดูผู้คนในหมู่บ้านเป็น

⁹ ต้นอิโจ (イチヨウ; Ichō) คือต้นแปะก๊วย หรือ กิงโกะ (Ginkgo)

กิจวัตรอยู่แล้ว แต่เขาก็มักจะไม่ว่างที่ใดที่หนึ่งนานนัก ทว่าวันนี้เขากลับนั่งอยู่กับที่เป็นเวลานาน สายตาจับจ้องไปยังโรงเรียนของมาโกโตะ รอคอยเวลาที่จะเห็นร่างเล็ก ๆ ของเด็กน้อยผู้ใส่ชื่อกลับมามาหาตน เทพมังกรนั่งอยู่กับที่จนกระทั่งเห็นสิ่งมีชีวิตตัวจ้อยที่เขาเฝ้าคอยวิ่งออกจากห้องเรียนตรงมาทางป่า เซย์ริวจิค่อย ๆ แปรร่างเป็นกลุ่มควันลอยลงไปด้านล่าง เมื่อควันสีเงินนั้นสัมผัสพื้นดินก็ปรากฏเป็นเด็กผู้ชายผมสีเงินในชุดจินเบสีขาวสะอาดดังเดิม ตรงตำแหน่งเดิมที่เขา กับ มาโกโตะ พบกันเมื่อวาน

“ริวซังคอยอยู่ตรงนี้จริง ๆ ด้วย” เสียงใสของมาโกโตะดังมาก่อนตัวเมื่อเด็กน้อยเห็นเซย์ริวยืนรออยู่ก่อนแล้ว

“ข้าไม่เคยผิดสัญญา” เซย์ริวตอบ

“มาจังก็น่าจะผิดสัญญาเหมือนกัน มาจิงจะมาเล่นกับริวซังที่นี่ทุกวันเลยละ” มาโกโตะพูดด้วยท่าทางซึ้งซึ้งแล้วยิ้มจนตาปิด ท่าทางอันแสนไร้เดียงสานั้นทำให้มุมปากของเทพมังกรค่อย ๆ ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

“ข้าจะรอเจ้าทุกวัน” เซย์ริวกล่าว คำพูดนั้นทำให้รอยยิ้มของมาโกโตะกว้างขึ้นไปอีก

“ว่าแต่ วันนี้เราจะเล่นอะไรกันดีน้อ...” มาโกโตะเปรยขึ้น เอนิ้วจิ้มที่คางตัวเองแล้วเอียงคอคิด แต่แล้วก็ทำหน้าเหมือนนึกอะไรได้จึงรีบพูด “โอ๊ะ! ริวซัง ก่อนอื่นเราไปให้พวกคุณมังกรกันเถอะ” พูดจบก็คว้ามือเย็นเฉียบของเซย์ริวแล้วดึงให้วิ่งไปยังศาลเจ้าด้วยกัน

¹⁰ ต้นคุซุโนะกิ (楠木 (クスノキ); Kusunoki) คือต้นการบูรใหญ่ ซึ่งมีอายุยืนยาวหลายพันปี

เมื่อไปถึงหน้าศาลเจ้ามาโกโตะก็ชะเง้อมองดูด้านใน พอเห็นว่ามิซึกะของสัการะมาราวงไว้อยู่ก่อนแล้วเด็กน้อยก็ยิ้มอย่างดีใจ ดึงเชยริวให้นั่งลงคุกเข่าข้าง ๆ กันแล้วพนมมือ

“ขอบคุณที่เหนียวนะจ๊ะ” เสียงใส่กล่าวคำขอบคุณเทพมังกรเหมือนเมื่อก่อน ก่อนหันมาทางเชยริว “ทักทายคุณมังกรเสร็จแล้วเราไปเล่นกันเถอะ” พูดจบก็ดึงมือเชยริวให้ลุกขึ้นพร้อมกัน

“เจ้าอยากเล่นอะไร” เชยริวถามอย่างเอ็นดู

“มาจิงเล่นได้หมดเลย มีริวซังอยู่ด้วยเล่นอะไรก็สนุกไปหมดอยู่แล้ว” มาโกโตะพูดเจ๋อยแจ๋ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะพาเจ้าไปดูสัตว์เล็ก ๆ ในป่านี้เอาไหม” เชยริวถามแล้วยิ้มเมื่อเห็นใบหน้าที่เล็ก ๆ พยักขึ้นลงอย่างแข็งขัน เขายกมือขึ้นลูบศีรษะกลม ๆ นั้นก่อนพาเดินจูงมือเข้าไปตรงเส้นทางด้านหลังศาลเจ้า

ทั้งสองเดินเข้าไปในป่าลึกที่ไม่ค่อยมีใครกล้าย่างกรายเข้าไป แม้แถวนั้นจะเป็นป่ารกชัฏ แต่มาโกโตะกลับไม่รู้สึกลัวเลย กลับตื่นเต้นไปกับต้นไม้ต้นใหญ่ ๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน พอเดินไปถึงจุดหนึ่งเชยริวก็หยุดเดินแล้วชี้ไปทางต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีโพรงอยู่ตรงกลางต้น

“โพรงนั่นเป็นที่อยู่ของโมมงกะ¹¹” เชยริวกล่าว มาโกโตะทำตา

¹¹ โมมงกะ (モモンガ; Momonga (Japanese dwarf flying squirrel หรือชื่อวิทยาศาสตร์ *Pteromys momonga*)) เป็นกระรอกบินแคระญี่ปุ่น มีความยาวขนาด 14-20 เซนติเมตร จุดเด่นคือตากกลมโต ตัวอ้วนกลม มีขนสีเทา-น้ำตาล ขนหน้าท้องสีขาว สามารถร่อนจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่งได้ไกลกว่า 100 เมตร

โตอย่างตื่นเต้น

“มาจิงไม่เคยเห็นโมมกะมาก่อนเลย” พุดพลางชะเง้อหน้ามองโพรงไม้ หวังใจว่าจะได้เห็นกระรอกบินแคระ เห็นแบบนั้นเซย์รียกยิ้มและเลื่อนสายตากลับไปยังโพรงกระรอกบินแคระ เขาจ้องอยู่พักเดียวกระรอกบินแคระตัวอ้วนกลมขนฟูก็โผล่หน้าออกมา

“ริวซัง โมมกะออกมาแล้ว” มาโกโตะร้องวี๊ดอย่างดีใจ เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวน้อยๆ นั้นตกใจจึงผลุบกลับเข้าไปในรังอย่างรวดเร็ว เด็กน้อยรีบเอามือปิดปากตัวเองแล้วหันไปมองเซย์รีย

“มาจิงเสียงดังเกินไปใช่ไหมจ๊ะ” เขาพูดทั้งที่มีมือยังปิดปากอยู่

เซย์รียัมพลางลูบศีรษะมาโกโตะแล้วหันกลับไปจ้องโพรงกระรอกบินแคระอีกครั้ง คราวนี้มีกระรอกบินแคระตัวจ้อยโผล่ออกมาจากโพรงถึงสามตัวด้วยกัน มาโกโตะเบิกตากว้างอย่างดีใจ มือหนึ่งยังคงปิดปากตัวเองไว้ อีกมือกระตุกแขนเสื้อของเซย์รียอย่างตื่นเต้น

“ว้าว” เด็กน้อยหลุดเสียงออกมาแล้วอ้าปากค้างเมื่อกระรอกบินแคระโผล่ออกจากโพรงแล้วร่อนไปยังกิ่งไม้ที่อยู่ห่างออกไป

“ริวซัง โมมกะเก่งจังเลย” มาโกโตะเอ่ยออกมาเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่ดวงตายังจ้องอยู่ที่กระรอกบินแคระทั้งสามตาไม่กะพริบ

“อยากดูใกล้ๆ ไหม” เซย์รียถาม

“แต่ถ้าเข้าไปใกล้ พวกเขาจะตกใจกลัวหรือเปล่า” มาโกโตะถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“ข้าพาไป พวกมันไม่หนีไปไหนหรอก” เซย์รียเอ่ยเสียงเย็น ก่อนจุมมือมาโกโตะเดินนำเข้าไปใกล้ต้นไม้ที่กระรอกบินแคระทั้ง

สามร่อนลงมาเกาะ เด็กน้อยผู้อ่อนเดียงสาไม่ได้คิดอะไรกับคำพูดนั้น เดินตามต้อย ๆ ไปอย่างว่าง่าย

เมื่อเข้าไปใกล้อยู่ ๆ กระจอกบินกระชนฟูทั้งสามก็ร่อนลงมาเกาะที่ปลายกิ่งไม้กิ่งที่ต่ำลงซึ่งอยู่ใกล้กับมาโกโตะมากกว่าเดิม เด็กน้อยเบิกตาแล้วยิ้มกว้างด้วยความดีใจ ค่อย ๆ ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ขึ้นอีกนิดอย่างระมัดระวัง เพื่อพินิจใบหน้าอันแสนน่ารักน่าเอ็นดูของเจ้ากระจอกบินกระ แล้วจึงค่อย ๆ ถอยห่างออกมาเพราะเกรงว่าจะทำให้สิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ นั้นตกใจ

“น่ารักจังเลย” มาโกโตะเอ่ยขึ้นเบา ๆ เมื่อห่างออกมาในระยะหนึ่งแล้ว

“เจ้าไม่อยากจะเล่นกับพวกมันหรือ” เซย์ริวเอ่ยปากถามอย่างนึกงุนและพิศคาต มาโกโตะหันไปยิ้มให้พร้อมส่ายหน้า

“มาจิงไม่ยากให้โมมกะตกใจ แค่นี้ได้เห็นใกล้ขนาดนี้ก็พอแล้วจ๊ะ” เด็กน้อยตอบเสียงใส เซย์ริวยิ้มแล้วหันไปมองสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ทั้งสามอีกครั้ง กระจอกบินกระสามตัวนั้นก็วิ่งขึ้นไปด้านบนก่อนกระโดดกลับไปยังต้นไม้ต้นที่เป็นรังของพวกมัน แล้วผลุบหายเข้าไปในโพรงไม้โพรงเดิม

มาโกโตะยืนอ้าปากมองกระจอกบินกระทั้งสามอย่างแสนที่งุนพอพวกมันหายเงียบไปแล้วจึงหันไปมองรอบอาณาบริเวณนั้น ทำท่าทำทางอย่างกับเป็นนักสำรวจ ก่อนเสียงของเทพมังกรจะดังขึ้น

“เจ้าเคยเห็นกระต่ายป่าไหม” เซย์ริวถาม เด็กน้อยส่ายหน้า

“ริวซังจะพามาจิงไปดูเหรือ” ดวงตาของมาโกโตะเปล่งประกาย

ในทันใดเมื่อถามคำถามออกมา เซียร์วียิ้มไม่ตอบอะไร เขายื่นมือ ออกไปด้านหน้า มาโกโตะยิ้มกว้างแล้วรีบคว้ามือเย็นๆ นั้นเอาไว้ ก่อนเดินตามเซียร์วออย่างไม่มีร้อ

ไม่นานนักมาโกโตะก็เห็นกระต่ายป่าขนสีน้ำตาลอ่อน สองตัวกำลังกินหญ้ากันอยู่ไกลๆ เด็กน้อยตื่นเต้นมากแต่ก็พยายาม ระวังอาการและไม่ส่งเสียงดังจนกระต่ายป่าพวกนั้นตกใจหนีกระเจิง ไป แถมยังยกมือขึ้นทำท่าจู้ปากใส่เซียร์วี่เสียด้วย เทพมังกรยิ้มแล้ว พามาโกโตะเดินเข้าไปใกล้ขึ้นแต่เด็กน้อยวิ่งมือไว้

“อย่าเข้าไปใกล้กว่านี้เลยนะ มาจังกลัวพวกเขาตกใจ” มาโกโตะ พุดด้วยเสียงกระซิบ

“มากับข้า เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก” เซียร์วี่ว่าแล้วพามาโกโตะ เดินต่อ

เมื่อเข้าไปใกล้ในระดับหนึ่งกระต่ายทั้งสองก็หันมามองพวกเขา เซียร์วี่ใช้สายตาสื่อสารกับกระต่ายทั้งสองเช่นเดียวกับตอนที่ สื่อสารกับกระรอกบินแคระ พวกมันกระโดดมาใกล้มาโกโตะอีกนิด พลังท่ามูกฟุดฟิด เห็นแบบนี้เด็กน้อยก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจแล้ว นั่งลง

“น่ารักจัง” มาโกโตะเปรยเมื่อนั่งพิจารณากะต่ายทั้งสอง ใกล้ๆ เขาอยากลองจับพวกมันดูเพราะคิดว่าขนปุกปุยนั้นคงนุ่มมือดี ไม่น้อย แต่มาโกโตะผู้มีจิตใจดีก็ไม่อยากทำให้สัตว์เล็กๆ ตกใจกลัว และเกรงว่าเขาอาจทำให้มันเจ็บโดยไม่ตั้งใจหากไปสัมผัสถูกพวกมัน เข้า จึงได้แต่นั่งมองพวกมันกินหญ้าอยู่แบบนั้น

“สัตว์ในป่านี้เป็นเพื่อนของริวซังหมดเลยเธอ” มาโกโตะเอ่ย

ถามหลังดูกระต่ายจนพอใจแล้วและกำลังเดินไปดูสัตว์ชนิดอื่น

“ข้ารู้จักสัตว์ทุกตัวและต้นไม้ทุกต้นในผืนป่าแห่งนี้” เซย์ริวตอบ ทำให้มาโกโตะเบิกตากว้าง

“อู้หู่ ดีจังเลยเนอะ มาจังก้อยากเป็นเพื่อนกับสัตว์ป่าพวกนี้เหมือนกัน” เด็กน้อยตอบอย่างไร้เดียงสา ใบหน้าที่มองเซย์ริวนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกชื่นชม เซย์ริวยิ้ม เขาลูบศีรษะเพื่อนตัวน้อยอย่างเอ็นดูก่อนพากันก้าวเดินต่อไป

เซย์ริวพามาโกโตะดูสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ในป่าหลายชนิดจนพระอาทิตย์เริ่มทอแสงสีส้ม ซึ่งเป็นเวลาที่มาโกโตะควรกลับบ้าน ทั้งสองจึงเดินออกจากส่วนของป่าลึก เซย์ริวไปส่งมาโกโตะจนถึงช่วงต่อระหว่างทุ่งหญ้ากับหมู่บ้านเหมือนเมื่อก่อน

“พรุ่งนี้ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่เดิม” เซย์ริวกล่าว

“เลิกเรียนแล้วมาจังก้อยรับมานะจ๊ะ” เด็กน้อยพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทำให้เซย์ริวอดไม่ได้ที่จะยิ้มตาม

“แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะริวซัง” มาโกโตะว่าพร้อมโบกมือลา เซย์ริวโบกมือตอบแล้วมองเพื่อนคนเดียวของเขาวิ่งตรงไปยังทางเข้าหมู่บ้าน

เย็นรอนจางเล็กน้อย วิ่งไปเกินรัศมีที่จะมองเห็นตนแล้ว เซย์ริวจึงค่อยกลายร่างกลับคืนสู่สภาพของมังกร ก่อนเคลื่อนตัวขึ้นไปมองมาโกโตะจากบนยอดไม้ เมื่อเห็นว่าเด็กน้อยเข้าบ้านอย่างปลอดภัยแล้วเขาก็กลับไปสถิตที่ต้นคุซุโนะคิริมลาราช้างศาลเจ้าตามเดิม รอคอยวันต่อมาที่มนุษย์เด็กคนนี้จะกลับเข้าป่ามาเป็นเพื่อนเล่นกับเขาอีกครั้ง

มาโกโตะกลับถึงบ้านก็วิ่งไปกอดตากับยาย ใบหน้าแดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอารมณ์ดีจัดจนผู้เฒ่าทั้งสองค่อยโล่งใจขึ้น เพราะพวกท่านเป็นห่วงว่าหลานชายจะไม่ชินกับการมาใช้ชีวิตในชนบทและอาจหาเพื่อนได้ยาก

“เป็นไงละยาย เห็นแบบนี้ก็คงไม่ต้องเป็นกังวลกันแล้วสินะ” คุณตาเปรยขึ้นขณะช่วยคุณยายยกหม้อซุปลงจากกองไฟ

“นั่นสินะ เห็นแบบนี้แล้วค่อยสบายใจหน่อย” คุณยายตอบรับพลางคืบเห็ดย่างออกจากเตา แล้วหันไปมองหลานด้วยสายตาเอ็นดู

คำวันนั้นทั้งสามนั่งรับประทานอาหารเย็นด้วยกันอย่างมีความสุข มาโกโตะเล่าให้ตากับยายฟังว่าวันนี้คาซุมิแบ่งแตงกวาให้เขาครึ่งหนึ่งด้วย คุณยายเลยบอกว่าวันพรุ่งนี้จะเด็ดมะเขือเทศหลังบ้านให้สองผล เอาไปแบ่งคาซุมิผลหนึ่งเพื่อตอบแทนน้ำใจ

วันรุ่งขึ้นมาโกโตะก็ตื่นแต่เช้าด้วยหน้าตาสดชื่นเหมือนเมื่อวาน หลังอาหารเช้าก็เตรียมตัวไปเรียน เด็กน้อยยืนรอคุณยายที่เดินไปเด็ดมะเขือเทศมาสองผลก่อนใส่ลงในห่ออาหารกลางวัน แล้วส่งมาให้ เขากอดตากับยายแล้วออกจากบ้านไป เมื่อถึงทางแยกระหว่างทางเดินเข้าหมู่บ้านกับทางเดินเข้าป่า อยู่ๆ ก็มีลมเย็นพัดมาปะทะใบหน้า ทว่ากลับทำให้เด็กน้อยรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด มาโกโตะหันไปมองทางชายป่า เมื่อคิดว่าอีกไม่นานเขาจะได้ไปเล่นกับเซย์รูกิยัม แล้วก็เดินกึ่งวิ่งตรงไปยังโรงเรียนด้วยความร่าเริง

เซย์ริวมองเพื่อนตัวน้อยของเขาอยู่บนยอดไม้ต้นเดิม เขายิ้มเมื่อแกลังทำให้ลมเย็นพัดผ่านหน้ามาโกโตะไป และดีใจที่อีกฝ่ายหันมามองทางป่าแม้เจ้าตัวจะไม่รู้ว่าลมนั้นเกิดจากเขาก็ตาม เขามองมาโกโตะจนหายเข้าไปในวัดแล้วหมอบลงบนกิ่งไม้ก่อนหลับตาลงรอเวลาที่จะเห็นเด็กน้อยผู้นี้ออกมาจากวัดแล้วตรงมาหาเขาในป่าอีกครั้ง เทพมังกรได้วางแผนเอาไว้ว่าจะพามนุษย์เด็กผู้นี้ไปดูหัตถ์หลากหลายชนิดที่ออกอยู่ตามธรรมชาติในป่า เขานึกหน้าออกเลยว่ามาโกโตะจะตื่นตื่นและดีใจขนาดไหนที่ได้เห็นหัตถ์ที่ใหญ่กว่าหน้าเล็ก ๆ นั้นเสียอีก เขาจะอนุญาตให้มาโกโตะเก็บหัตถ์หายากในป่าลึกที่ไม่มีผู้ใดเคยเข้าไปถึงกลับบ้านด้วย แต่พอนึกได้ว่ามนุษย์เด็กไม่ควรเข้าป่า และเมื่อถูกห้ามไม่ให้เข้าป่า ก็ไม่มีทางเลยที่จะไปเจอหัตถ์เหล่านั้นก็ถอนใจพลางนึกไปว่าเขาคงต้องเสกกองไฟแล้วย่างหัตถ์ให้มาโกโตะกินในป่าแทน คิดแค่นั้นเทพมังกรผู้อยู่อย่างเศร้าสร้อยหงอยเหงามาเป็นเวลานานก็รู้สึกสนุกขึ้นมาทันที และแทบทนรอให้ถึงเวลาที่มาโกโตะจะมาเดินป่าเก็บหัตถ์กับเขาไม่ได้เลย